

„*Láska*, která se rodí ze strachu a bolesti,
může být tou *nejsilnější*...
pokud jí dokáží oba věřit.“

Křehká ODVAHA

ELIZABETH PROKEŠOVÁ

● ■ **pointa**

Křehká odvaha

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Elizabeth Prokešová

Křehká odvaha – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Křehká ODVAHA

Elizabeth Prokešová

● ■ **pointa**

2026

Text © Elizabeth Prokešová, 2026

Obálka a grafický design © Monika Buráňová, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-267-5205-9

ISBN e-knihy 978-80-267-5437-4 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-5438-1 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-5425-1 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Varování

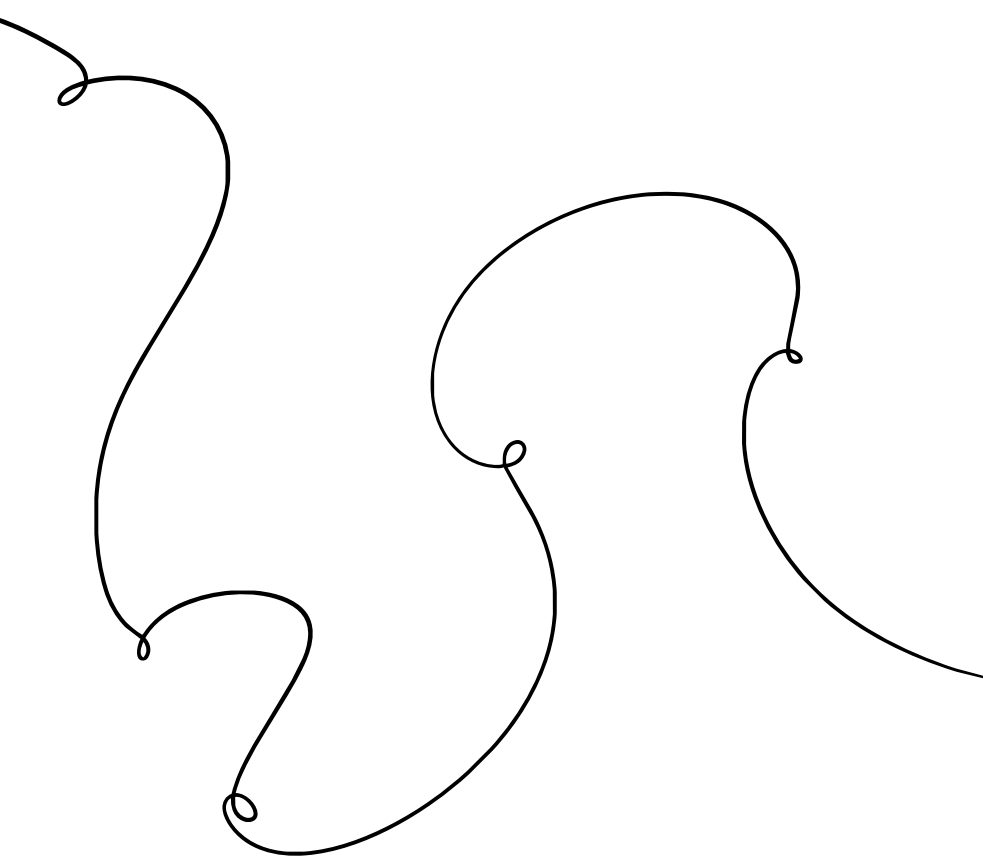
Tento román obsahuje pasáže, které mohou být pro některé čtenáře náročné. Objevují se zde erotické scény, téma sexuálního násilí i situace spojené s ukončením života.

Text tyto motivy nezobrazuje samoúčelně – jsou součástí příběhu, který se snaží pravdivě ukázat, jak hluboké rány může život zasadit, ale i to, že je možné v sobě najít sílu je překonat.

Kniha je určena čtenářům starším 18 let. Pokud jste mladší, prosím, vraťte se k ní později.

Pokud víte, že by pro vás tato témata mohla být citlivá, přistupujte k četbě s vědomím, že jde o fikci – a dovolte si knihu odložit, kdykoli to budete potřebovat.

Navzdory těžkým okamžikům je příběh především o křehké odvaze, lásce a naději, která dokáže přežít i v těch nejtěžších chvílích.

♥ MY TAXI

EroticSexShop.cz

Věnování

Knihu věnuji Kateřině Černé – ženě, která mě provází životem už pětadvacet let. Zнала mě dávno předtím, než jsem se naučila skrývat se za masky. Byla u všech mých začátků – i u těch, které jsem si netroufla dokončit. Nikdy mě nepřestala podporovat, i když jsem sama o sobě pochybovala.

Káčo, jsi člověk, který mě umí rozesmát, zastavit i postrčit tím nejjemnějším způsobem správným směrem. Naučila jsi mě, že opravdové přátelství neuhasí ani čas, ani vzdálenost. Bez tvé upřímnosti, odvahy a trpělivosti bych nikdy nenašla tu svou.

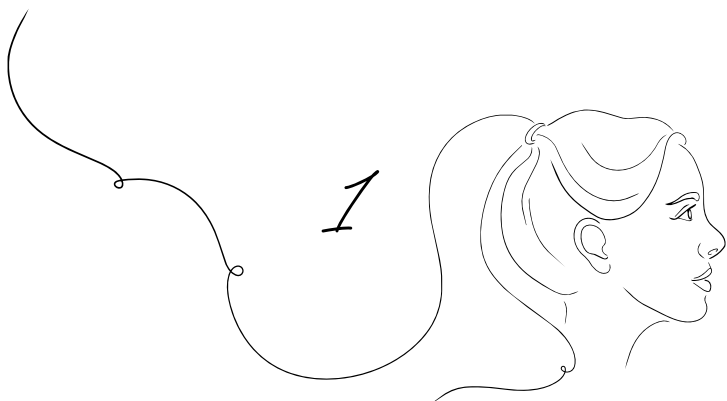
Děkuju, že jsi. A že už čtvrt století stojíš po mém boku taková, jaká jsi.

Playlist

Edwina Hayes – Feels Like Home
Demi Lovato – 29
Jason Derulo – Take You Dancing
Tereza Mašková – Náš příběh ft. Marek Lambora
Luke Noa – What A Day
Jasmine Thompson – Mad World
Lindsey Stirling feat. Lzzy Hale – Shatter Me
Miley Cyrus – Plastic Hearts
Sabrina Carpenter – Espresso
OneRepublic – Run
Madonna – Like a Prayer
Indila – Love Story (Version Orchestrale)
BTS – IDOL
Martin Garrix a Bebe Rexha – In the Name of Love
Madonna – Papa Don't Preach
Ewa Farna – Všechno Nebo Nic
Bon Jovi – Livin' On A Prayer
Tove Lo – Habits
Alessandra – Queen of Kings
Gotye – Somebody That I Used To Know
BLACKPINK – As If It's Your Last
Billy Joel – Uptown Girl
Sam Smith – I'm Not the Only One
Disturbed – The Sound of Silence
Christina Perri – A Thousand Years
Lewis Capaldi – Somebody You Loved
Lukas Graham – 7 Years
Imagine Dragons – Bones
Lady Gaga – Always Remember Us This Way

Wheatus – Teenage Dirtbag
Linkin Park – In The End
Lana Del Rey – Summertimes Sadness
Madonna – Frozen
Lady Gaga a Bruno Mars – Die With A Smile
Duncan Laurence – Arcade
BLACKPINK – As If It 's Your Last
Demi Lovato – SUBSTANCE
Indila – Dernière danse
Dua Lipa – Dance The Night
Sia – Unstoppable
Anastacia – Left Outside Alone
Hozier – Take Me To Church
BLACKPINK – How You Like That
Johnny Huynh – Lost My Faith
Imagine Dragons – Natural (Lyrics)
Bruno Mars – Just the Way You Are
Kygo – Raging ft. Kodakline
Benson Boone – Slow It Down
The Neighbourhood – Sweater Weather
Coldplay – Paradise Instrumental
Amber Run – I Found (Lyric)
Two Feet – I Feel Like I'm Drowning
Dean Lewis – Waves
Stephen Sanchez – Until I Found You
Madonny – Hung Up
Luke Noa – Wide Awake
Green Day – 21 Guns

♪ *Edwina Hayes - Feels Like Home*

Veronika

Sedím u stolu a dívám se, jak bílá čokoládová osmnáctka vyloženě září. Zhluboka se nadechnu a chystám se svíčky sfouknout.

Dnešním dnem mám být dospělá. Je mi přeci osmnáct. Ale necítím se tak. Člověk nedospěje za jeden den. To je blbost.

„Co sis přála?“ vyzvídá moje mladší ségra Marie a zastrkuje si za ucho krátké černé vlasy, které má nově zastřižené.

„To se neříká,“ zamračím se na ni.

Každý rok dlouze přemýšlím, co si přát. Letos je to ale jasný. V únoru dělám přijímací zkoušky na UMPRUM, tak snad mi to těch osmnáct svíček splní.

„Tak už konečně začni krájet. Já chci dort,“ rozčiluje se Tomáš, který je sice mladší než já, ale už mě přerostl o dob-
rých dvacet čísel.

Prevít jeden.

Každopádně to stejně vždycky bude můj malý bráška.

Usadíme se všichni s dorty na gauč a pustíme televizi. Moje nejoblíbenější část narozenin. Zjistili jsme, že to

nejcennější, co můžeme někomu dát, je náš čas. Samozřejmě si dáváme i maličkosti, ale hlavně ten společně strávený čas. Proto jsme se dohodli, že se na den narozenin vždycky všichni sejdem, dáme si dort a pustíme si film, který vybere oslavenec.

Jenže na film se moc nesoustředím, protože dneska půjdeme s holkami oslavit moje osmnáctiny.

Poprvé jdu do baru!

Jsem poslední z nich, které ještě nebylo osmnáct, což se právě změnilo.

A ano, nesuďte mě, ale prostě nerada porušuju pravidla. Jsem z toho ve stresu, proto jsem ještě v žádném baru nebyla. Dneska už ale konečně oficiálně můžu.

Když film skončí, obejmu Marii, rozčuchám Tomášovi vlasy, líbnu brečící mámu, utěšujícího tátu a jdu se nahoru do pokoje chystat.

Nachystám si oblečení, které jsem holkám popsala, jenže najednou mi to nepřijde dost dobré. Chvilí na něj zírám.

Změním to.

Nezměním... v tomhle se cítím dobře, tak co. Stačí, že budu v cizím prostředí.

Beru si svou nejmilejší mikinu, která je volnější, takže nemusím řešit ruce ani břicho. Kdybych si měla vybrat jednu věc, kterou na svém těle opravdu nenávidím, jsou to ruce. U ramene se paže až moc rozšiřují, a tak vypadám tlustší, než normálně jsem. Proto se vždycky snažím ruce schovat.

Nikdy bych nedokázala jít třeba v upnutých mini šatech, ve kterých obvykle chodí Tez, nebo v crop topu odhalujícím břicho, jak si oblíbila Hana. Holky mi říkají, že bych měla zapracovat na svém sebevědomí, ale já jsem takhle spokojená. Nemusím vyčuhovat, ukazovat se. Taková prostě nejsem.

Odběhnu do koupelny, rychle se vysprchuju, obléknu se a vyfoukám si hlavu. Což je pěkná fuška. Mám ráda svoje dlouhé vlasy, ale starat se o ně mě neskutečně štve.

Uklidím fén a koukám na třpytící se srdce na hrudi. Stoupnu si na špičky a zkontroluju spodní část těla. Myslím, že mám v těch džínových kraťasech moc velký zadek. Možná by mohly být i delší. Začnu je tahat za okraj, aby sahaly níž. Ale moc to nefunguje, překvapivě.

Rychle si udělám linky, dám řasenku a už mi vibruje mobil. Na obrazovce se objeví Hanin obličej.

Mám u jejího čísla fotku, jak se kření. Ani nevím, kdy a jak ta fotka vznikla. Možná jsem si někde nechala položený mobil a ona se mi na něj vyfotila. Každopádně mi ta fotka, vždycky zvedne náladu.

„Už jsi tady?“ zeptám se.

„Joooooooo! Děleeeeeeej! Poooooooohni!“ křičí.

Au! Asi mi prasknou ušní bubínky. Na to, abych ji slyšela, jsem nepotřebovala mobil. Stačilo otevřené okno v koupelně. Z mých narozenin je evidentně nadšená víc než já.

Do růžového obalu od mobilu si dám občanku a strčím si ho do zadní kapsy kraťasů. Do jedné přední kapsy dám klíče a do druhé peníze, víc dneska nepotřebuju. Jdu dolů a houknu na rodiče v obýváku, že už odcházím.

„Do půlnoci doma!“ zavolá ještě táta, když akorát zavírám vchodové dveře. Pokývám hlavou, ale spíš sama pro sebe, protože to táta nemůže vidět.

Sednu si na sedadlo spolujezdce a ona hudbu trochu ztlumí, ale ne dost na to, abychom na sebe mohly mluvit.

Vzadu sedí Tez a Anet. Jsem poslední, koho vyzvedávají, protože bydlím nejdál a taky mám přednostně sedadlo spolujezdce, jelikož se znám s Hanou od mala.

Auto se pomalu rozjede a za chvíli jsme už na Strakonický směrem na Smíchov. Zaparkujeme ve vedlejší ulici a vyrazíme za roh do baru. Akorát se začíná stmívat a je krásný soumrak. Takový ten romantický. Obloha hraje všemi barvami od šedé přes oranžovou až po růžovou. Na chvíli se zastavím a jen ten výjev pozoruju. Nádhe-
ra.

Zkoušela jsem takové nebe namalovat, ale nikdy se mi to nepovedlo tak, jak jsem chtěla. Proto jsem to prostě vzdala. Jako většinu věcí, které mi nešly.

Vstupní dveře baru jsou celkem těžké, což mě překvapí. I když jsou prosklené, dovnitř vidět není, ale když se pak podívám z druhé strany, na ulici vidím dobře. Asi na sobě mají takovou tu poloprůhlednou folii. Odvrátím pohled ode dveří a sleduju holky, jak se baví se sekuriťákem. Je celkem pěkný, může mu být něco okolo pětadvaceti až třiceti, ale co já vím. Holky se dost chichotají, nějak jsem ale nepostřehla čemu.

Ukážeme sekuriťákovi občanky a on se nás zeptá, jestli si nechceme odložit svršky do šatny, kterou má za zády. Nezapomene k tomu laškovně pozvednout obočí. Asi se mu líbíme, anebo je jen takový na každého. Má to v popisu práce?

Tez ho jedním pohledem uzemní a vydáme se dolů do baru po schodech ve tvaru L, které jsou podsvícené. Připomíná mi to schody v kině, ale přijde mi, že tady jsou víc osvětlené.

Další světlo vydává bar a police za ním a sem tam na stěně tlumená žárovka zasazená do skleněné krabičky, takže je tu celkem šero.

Podél stěn jsou stoly se židlemi a v levé části je mezi sloupy průchod na taneční parket. Hudba z reproduktorů na zdech zatím hraje tiše. Ale holky říkaly, že pak přijde DJ, tak jsem zvědavá.

U jednoho stolu na nás čekají kluci. Jsem jediná z nich bez kluka. Většinou mi to nevadí, protože se ostatní snaží, abych se s nimi necítila přehlížená. Jenže znáte to. Stejně si občas připadám jako páté kolo u vozu.

Zatím jsem měla na kluky jen smůlu. Můj první vztah nedopadl úplně happyendem a další jsem radši utnula hned v počátku.

Každá z holek se jde přivítat a já se rozpačitě rozhlednu kolem. Obsluhuje se tady nebo si mám vzít pití na baru? Chci se na to zeptat holek, ale ty jsou právě zaneprázdněny.

Znovu se podívám kolem, jestli to nějak nezjistím. I když je teprve osm, tak je tu celkem plno a na můj vkus dusno.

„Ahoj,“ pozdraví mě Dany, který si jako první všimne, že tam stojím jak kůl v plotě. „Tak konečně taky tady?“ Usměje se. „Skoč si pro pití a přijď k nám.“ Rozpačitě se na něj usměju a zamířím nervózně k baru.

Alkohol jsem už měla dřív, ale to bylo jedno pivo na gri-lování nebo sklenička vína s holkami.

Názvy těch koktejlů mi nic neříkají. Teda jako gin tonic nebo mojito, jo, ale cosmopolitan? Nebo sex on the beach? Co to je? Kouknu směrem k našemu stolu a vidím, že si holky sedly ke klukům. Ještě si nevšimly, že jsem tam s nimi nešla.

„Co to bude?“ zeptá se bez výrazu barman.

„Ještě nevím,“ odpovím nesměle. „Co byste doporučil na oslavu narozenin?“

Prohlédne si mě a ušklíbne se. „Osmnáctiny?“ zeptá se pobaveně.

„To je to tak vidět?“ červenám se. Určitě se červenám.

„Jinak by ses takhle neptala,“ zazubí se na mě. Je celkem pěkný, ale vypadá, že mu bude kolem třiceti. Vlasy má střižené hodně na krátko a na krku má tetování. „Mojito?“ zeptá se nakonec.

„To zní fajn,“ usměju se na něj. Nebudu ze sebe dělat ještě větší blbku tím, že se budu vyptávat, co v jednotlivých koktejlech je.

Barman připraví nápoj, zaplatím a poděkuju mu. Chytnu si pití a vydám se ke stolu za ostatními. Jenže když se otáčím, tak do něčeho narazím. Ne do něčeho, ale do někoho. Přesněji do něčí hrudi.

Na štěstí jsem dotýčného nepolila a ani jsem si pití nerozlila. Plusové body pro mě.

Osoba je muž, aspoň to předpokládám, jelikož mám oči v úrovni jeho prsou. Je o dost vyšší než já, má černé tričko bez potisku a matně rozeznám rysující se svaly pod látkou. Pomalu zvednu pohled nahoru k jeho obličeji, kde se

setkávám s očima, které mě pátravě pozorují. Jsou tmavé, a tak pronikavé. Má krásnou tvář, kterou podtrhuje výrazná čelist. Jeho nos je velký, ale ne výrazný. Dívá se na mě lehce pobaveně.

Nádech a výdech, Veroniko. Cítím, jak se mi zvedá hrud', jak mi buší srdce, ale mám pocit, že nemám dostatek kyslíku. Je tu ticho. *Proč je tu takové ticho?*

Upírá pohled přímo na mě.

No jasně, kam asi jít, když jsem mu narazila do hrudi a stále tady stojím jak trubka a překážím mu v cestě. Sklopím hlavu a zašeptám: „Promiň.“

Odeberu se za ostatními ke stolu. Sednu si k holkám a přitukneme si. Evidentně jim kluci objednali pití předtím, než jsme přijely.

„Co to máte?“ zeptám se Hany vedle mě.

„Morgana s kolou,“ odpoví a podívá se na moji skleničku. „Mojito je dobrý začátek,“ mrkne na mě.

„Tak jak si užíváte kreslení se Švehlou? Nebo ještě doděláváte resty?“ ptá se nás Matys.

Zahledím se na něj. Má svoje typické barevné oblečení a dredy stažené do drdolu.

„Až od pondělí máme volnou kreslírnu,“ odpovím mu.

„Volná kreslírna?“ ptá se zmateně Dany.

Dany chodí s Hanou od minulého léta, takže je s námi celkem krátce.

„Kdo má všechno hotový, tak může v kreslírnu kreslit, co chce. Je to ve stylu: *když budete potichu, nebudu řešit, co děláte,*“ pokrčí rameny Anet. „Ale většina se snaží využít ten čas a prostor pro věci na přijímačky. Jako třeba já.“

„Už víš, co budeš dělat?“ zeptá se jí Honza.

Honza je hubený, možná až moc, a má černé polodlouhé vlasy na ramena. Jeho oblíbená barva musí být černá, protože jsem na něm jinou neviděla. Ruce má černé od kolo-mazi, která volně přechází do tetování. Popravdě nevím, kde končí špína, kterou nikdy nedostane z rukou, a kde začíná tetování. S Anet se snad už zamilovaní narodili.

„Rozhodla jsem se pro studii květin, kdy kresbu každé květiny zasadím do netypického prostředí, které namaluju akrylem. Zatím dělám skici,“ odpoví Anet, a pohodí svými kudrnatými světlými vlasy dozadu.

Já i Anet se hlásíme na UMPRUM stejně jako loni Matys. Chce tam hodně lidí, a proto dost záleží na originalitě portfolio. Já jsem ještě nic nevymyslela.

Měla bys máknout, Veroniko!

Konverzace u stolu je v plném proudu. Moc si užívám, že jsme se tady dneska sešli a všichni se dost smějeme. Je tu skvělá uvolněná atmosféra.

Ale přeci jen, se dostaví malý vtíravý pocit smutku. Nevím proč, ale dnes, víc než kdy jindy, mi vadí, že nemám přítele.

Ráda bych taky prožívala, co mají holky. Mocht držet někoho za ruku. Aby mě někdo nenápadně pohladil po stehně. Dal mi pusku, když bych moc žvanila. Díval se na mě tak, jak se Matys dívá na Tez. Takhle to vypadá všechno tak strašně krásně. Jenže vždycky, když bych tohle mohla mít, uteču. Jako vyděšené štěně.

Rozhlížím se kolem a pohled mi samovolně sjede k pultu, kde se setká s tím jeho.

Cože?

Překvapeně na něj zůstanu zírat. Ten blondák, do kterého jsem předtím vrazila, se vážně dívá na mě?

Sedí u baru a hledí mi přímo do očí. Ani na vteřinu očima neuhne. Jeho pohled je tak intenzivní, až to ve mně začne vyvolávat zmatené pocity.

Jeho pronikavé tmavé oči mě probodávají. Nedokážu pojmenovat, co v nich vidím, ale naprosto mě to uchvátí.

Proč se na mě dívá? To jsem ho tak zaujala? A čím? Chtěla bych mu vidět do hlavy, abych se mohla uklidnit. Trochu mě jeho pozornost děsí.

Lehce se usměje a pozvedne sklenici, ve které jsou dvě kostky ledu a rezavá tekutina. Rty naznačí: „Všechno nejlepší.“

Super, barman mu nejspíš vykecal, že mám dneska osmnáctiny. Pozvednu mojito, „děkuju,“ odpovím bezhlasně a otočím se zpátky ke stolu.

Začnou se mi trochu klepat ruce, tak si je promnu. Jeho pozornost je rozhodně děsivá, aspoň pro mě. Jiným dívkám by to připadalo milé nebo dokonce žádané, využily by toho, ale já se bojím.

Zřejmě dorazil DJ, protože začne hrát hudba (*Jason Derulo – Take You Dancing*) a rozblikají se světla. Holky vstanou a táhnou mě na parket. Nemám moc ráda tančení. Nejde mi to a připadám si hloupě. Nehledě na to, že mám pocit, že mě každý sleduje a ta pozornost mi vadí.

Už tenkrát na táborových diskotékách to bylo stejné. Vždycky to pro mě byla nejhorší část. Když tyhle večery nastaly, schovala jsem se v chatce. Ale občas mě Hana vytáhla, prej abych se pobavila. Opravdu nechápu, proč uprostřed divočiny pořádali diskotéky pro děti.

Kluci zůstanou u stolu a o něčem diskutují. S holkami protančíme tři písničky a pak se k nám nakonec přidávají, takže jsem najednou sama. Nevadí, aspoň si dojdou pro další pití. Začne hrát *Náš příběh od Terezy Maškové s Markem Lamborou*. Cože? To se hraje v barech? Otáčím se, když v tom do někoho vrazím. Zase.

Sakra! Dneska mi to fakt jde!

Podívám se nahoru a tam se na mě zubí ten kluk od baru.

„Ahoj,“ řekne.

„Ahoj,“ odpovím mu. Teď mám jeho oči tak blízko.

Ta hloubka.

Smutek.

Chtíč.

Nedokážu od nich odvrátit pohled. Najednou zmizí celý svět a jsem jen já a on.

„Smím prosit?“ nabídne mi ruku a já ji omámeně přijmu. V pravé ruce svírá mou levou v taneční poloze. Druhou uchopí mou pravou, dá mi ji na své levé rameno a sevře mě kolem pasu.

Jsem úplně mimo. Špatně se mi dýchá.

Pohybujeme se do rytmu písně. Kdy jsme se začali pohybovat? Vede mě a já ho nechám. Mám pocit, jako kdybych nebyla ve svém vlastním těle.

Zvednu pohled k jeho očím a on mě zatočí. Při otočce pustí moji ruku a chytne mě kolem ramen. Takže končíme tak, že mám obě dlaně na jeho prsou a on má ty své kolem mě.

Ztěžka vydechnu. Dívám se na svoje ruce na jeho hrudi. Na jeho pevném svalnatém hrudníku. Zvedají se podle jeho dechu, který rozhodně není klidný.

Podívám se mu do očí a zrychleně dýchám. Nemůžu z něho spustit pohled. Ty jeho oči mě skoro celou pohltní. Mám pocit, že se v nich ztrácím. Je tak blízko. Tak blízko, že vnímám jeho dech na tváři. Hřeje mě a šimrá. Dlouze mrknu.

Chytne moje dlaně na své hrudi. Ty jeho velké teplé mi rozvibrují celé tělo. Proč na něj takhle reaguju? Je to naprosto cizí člověk.

Naprosto krásný cizí člověk.

Oba uděláme krok dozadu, pustí mi jednu ruku a s tou se zatočím do jeho objetí. Drží mi je křížem a já se tak tisknu k jeho hrudi zády. Přivine si mě k sobě ještě víc a pohybujeme se zase do rytmu.

Vnímám jeho vůni, která mě celou obklopuje. Zavřu oči a zhluboka se nadechnu, abych si ji zapamatovala. Je to aviváž, povědomá voňavka a on.

Skloní hlavu níž, takže je teď máme u sebe. Cítím jeho rty na mém uchu. To mě překvapí a projede mi mráz po páteři. Naskočí mi husí kůže a objeví se divný pocit v žaludku.

„Máš pěknou mikinu,“ pošeptá a letmo se rty otře o moje ucho.

Podívám se dolů na svoji růžovou mikinu se třpytivým srdcem na prsou.

„Je nebezpečné takhle svoje srdce vystavovat. Někdo by ti ho mohl ukrást,“ znovu mě roztočí a přitáhne. Zase jsme k sobě čelem v objetí. Hledím mu přímo do očí.

Písnička skončí, on mi políbí ruku a odejde. Zůstanu stát jako opařená, jen v pozadí zaregistruju, že DJ už zase hraje něco rychlého.

Co to mělo být?

Jsem celá rozechvělá a nejsem schopná tenhle okamžik zpracovat. Položím si ruku na srdce na mikiňě.

Anet do mě drcne boky a já se proberu. Holky jsou kolem mě a začneme spolu zase tančit. Vůbec si tajemného blondáka nevšímly.

Ještě se spěšně ohlédnu směrem, kterým odešel, ale nevidím ho.

Večer ubíhá a my se všichni bavíme. Chvilí tančíme, chvilí sedíme u stolu, pijeme a povídáme si. Tajemného blondáka už ale nikde nevidím. Ne, že bych ho vyhlížela nebo hledala.

Ty jsi taková lhářka, Veroniko!

Dobře, neustále ho pohledem vyhledávám mezi lidmi, ale bez úspěchu. Musím myslet na náš tanec, na jeho rty u mého ucha, na jeho ruce ovinuté kolem mě. Začnu pociťovat mravenčení mezi nohama.

Tohle jsem ještě nikdy nezažila. Proč to ve mně vyvolává úplně cizí člověk?

Už se blíží jedenáctá hodina, a jelikož mám být do půlnoci doma, nastal čas se rozloučit.

Přijely jsem sice všechny spolu, ale holky přespí u kluků, abychom mohli všichni pít. Ony se nabídnou, že mě doprovodí na vlak, ale odmítnu, protože je to jen kousek a nejsem opilá, jenom lehce cinknutá. To by vlastně vysvětlovalo i ty pocity směrem k tomu cizímu klukovi.

Že by alkohol byla cesta, jak se zbavit svého strachu z intimnosti?

Se všemi se rozloučím a zamířím ke schodům, které vedou ven z baru. Vstupní dveře ztěžka otevřu a ocitnu se v noční ulici, kde je poměrně ještě dost teplo. U vchodu kouří nějaká skupinka lidí, kteří se dohadují, jestli půjdou sem nebo jinam. Rozhlédnu se kolem sebe a najednou ho uvidím.

Kousek od vchodu se o stěnu opírá tajemný blondák a kouká do mobilu. Stáhne se mi krk a dostaví se divný pocit v břiše. Nevím, jestli strachem nebo vzrušením.

Stojí tím směrem, kterým potřebuji jít, a tím pádem se mu nevyhnu. Mohla bych se vydat na druhou stranu a obejít ho kolem celé budovy, to by mě neviděl, jenže by to byla delší cesta a já bych nestihla vlak.

Nejsem blbá? Celou dobu ho vyhledávám a teď, když jsem ho našla, přemýšlím, jak se mu vyhnout? Vydám se směrem k nádraží kolem něj, třeba si mě vůbec nevšimne. Stejně je zabraný do mobilu.

Projdu kolem a dívám se před sebe. Dělán, že ho nevidím, což je asi zbytečné, protože on se ani nepohne. Periferně vidím, že stále kouká do mobilu a opírá se o stěnu. Cítím lehké zklamání. Asi jsem chtěla, aby si mě všiml, aby na mě promluvil, aby mi byl zase tak blízko. Ještě jednou chci cítit jeho vůni. Nejsem od něho tak daleko. Mohla bych se otočit a něco mu říct. Co bych mu ale asi tak řekla? Neumím se s kluky bavit.

V tom mi někdo promluví přímo u ucha: „Kampak máš namířeno, Srdíčko?“

Vyjeknu a prudce se otočím, div že nespadnu na zadek. Srdce mi pumpuje neskutečnou rychlostí, že se bojím infarktu.

Je to on. Asi musel v mém obličejí vyčíst zděšení, protože hned zvedne ruce, jako že se vzdává.

„Promiň, nechtěl jsem tě vylekat,“ řekne omluvně.

„Tak to se ti moc nepovedlo,“ zamračím se na něj a zkrčím si ruce na prsou.

Prohlédnu si ho odspoda až nahoru k jeho obličejí. Tady venku na světle pouliční lampy vypadá ještě víc tajemně.

Podívám se mu do očí, a to je chyba. Spletla jsem se. Vůbec nejsou tmavé, naopak mají v sobě jemnou, zlatavou hněd, v níž se odráží světlo a dělá je téměř jantarovými. Působí klidně a bezpečně, jako kdyby v nich člověk našel

útočiště. Mají takové to zvláštní teplo, které se nedá přehlédnout. Vyvolávají ve mně pocit, že vidí nejen mě, ale i všechny moje obavy a sny.

A ten jeho úsměv. Je to takový ten nenápadný, co zahřeje víc než slunce. Klidný, upřímný a trochu rošťácký, jako by mi chtěl říct, že s ním je všechno v pořádku.

„Já... musím...“ začnu ze sebe soukat a stále mu hledím do očí. Nejsem schopná přemýšlet, natož mluvit.

„Musíš jít? Doprovodím tě. Kam jdeš?“ usměje se a udělá krok ke mně. Třikrát rychle mrknu a cuknu sebou. On se zarazí na místě a tázavě mě pozoruje.

Chováš se jak magor, Veroniko!

Je ode mě asi tak dva kroky. Chvilku mi trvá, než se vzpamatuju z jeho pohledu a začnu přemýšlet.

Chce mě doprovodit. Ani neví kam. Proč mě chce doprovodit? To je divný?

„Ty tu nemáš s kým být nebo co?“ obořím se na něj. Takhle pěkný kluk tady nebude sám. Proč by mě chtěl doprovázet? Že by byl na lovu a já byla ta „šťastná“?

Tak to ani náhodou. Nejsem holka na jednu noc. Vlastně nejsem holka ani do vztahu. Evidentně jsem holka na nic. Na druhou stranu si se mnou jen zatančil a pak jsem ho už neviděla. Takže asi moc zájem nemá.

„Mám. Jsem tu s kámošem.“

„Tak proč bys chodil se mnou?“ ptám se nechápavě.

„Protože chci,“ zazubí se na mě.

„Nepotřebuju chůvu. Tak se měj.“ Zamávám mu a otočím se k odchodu. Chovám se jak malá.

„Jdeš na nádraží?“ nenechá se odbýt a zastoupí mi cestu. Skoro do něj zase vrazím, ale stihnu se zastavit. Ustoupím o krok dozadu, abych mezi nás dostala trochu prostoru.

Bože ten chlap je tak vysoký, že to snad není ani možný.

„Tam jsou v noci dost pochybný existence,“ pokračuje.

Koukám mu na hrudník. Rozhodně nebudu zvedat pohled nahoru k jeho očím, protože by hrozilo, že bych jeho

návrh přijala a co pak? Doprovodil by mě na vlak a nechal jet, anebo by mě přemluvil, abych s ním šla jinak?

Předpokládám, že bé je správně.

Líbí se mi, to jo. Je i milý. Ale je cizí a prohodila jsem s ním maximálně dvě tři věty. Kdyby byl den, tak by to bylo něco jiného.

Co si to namlouvám. Ani ve dne bych s ním nikam nešla. Jsem prostě srab.

„Já vím. Děkuju za tvoji starost, ale já si poradím. Pěkný večer.“ S těmi slovy ho obejdu a vyrazím na nádraží. Cítím jeho pohled v zádech, ale neslyším žádné kroky. Takže už se mě asi nepokusí zastavit.

Má pravdu. Na nádraží jsou vždycky nějaké existence, obzvlášť v noci. Mám to ale vypočítané tak, že rychle projdu budovu a hned nasednu do vlaku. Žádné čekání, a tudíž žádné hrozící nebezpečí. Pokud teda nebude mít vlak zpoždění, což v noci nemívá.

Pocit jeho pohledu zmizí, a tak se ohlédnu. Tajemný blondák akorát vchází do dveří baru.

Měla bych cítit úlevu, ale cítím jen zklamání a smutek.

Proč jsem taková netykavka?

Vypadal mile. Ani přitom tanci se mě nepokusil nijak osahávat. Měla jsem si s ním víc povídat nebo ho nechat, aby mě teď doprovodil. Nesnáším tady tu svoji rozpolcenost. Za všechno může ten pitomý strach. Nenávidím to, že se tím nechávám ovlivňovat.

Dojdu na nádraží a venkovní tabule hlásí, že je vlak zpožděn. Jak může být v půl dvanácté v noci vlak zpožděn?!

Proč?!

Mám dvě možnosti, budu čekat tady před budovou, kde zatím nikdo není, nebo ji projdu na nástupiště a tam budu s ostatními cestujícími.

Nemám ráda být mezi lidmi ani ve dne, natož v noci. Mám pocit, že jsou všichni divní a vždycky se mi zdá, že mě někdo sleduje. Což mám i teď.

Vpravo, asi deset metrů ode mě, zahlédnu pohyb. Rozbuší se mi srdce. Je to nějaký chlap, který vypadá divně. Kouká přímo na mě a něco mi napovídá, že nebude střízlivý. Rozhodnu se tedy pro nástupišť.

Dojdu ke vchodu do budovy. Mám pocit, že mě ten chlap sleduje. A je to tady. Zase moje paranoia.

Slyším jeho rychlé kroky, což nemusí nic znamenat. Nebudu se otáčet. Jsem fakt padlá na hlavu. Třeba chodí normálně rychle. Nejspíš se jde do budovy vyspat. Nebudu rovnou podezřívavá a trochu se uklidním.

Ne každý se o tebe hned musí zajímat, Veroniko!

Už chytám madlo dveří, ale najednou mě někdo uchopí za volnou ruku a odtáhne mě od něj. Prudce se otočím a je to ten divný chlap. Srdce mi vystřelí až do krku. Jsem k smrti vyděšená. Opravdu šel po mě.

♪ *Luke Noa - What A Day*

Štěpán

David, debil, mě dneska vytáhl do baru. Normálně chodím rád, ale dneska se mi nechtělo.

Neměl jsem chodit. Pak bych ji nepotkal a byl bych v klidu. Brunetka v růžovém.

Ty její zelený pronikavý oči!

Dlouhý hnědý vlasy. Akorát za ně zatahat, když by byla na čtyřech. Rychle tu představu vytřepu z hlavy.

Chvilku ji pozoruju, jak pomalu odchází směrem na nádraží a pak se vydám zpátky do baru. Za dveřmi se ale hned zastavím. Mám šílený nutkání za ní jít. Nevím proč, ale je to tak.

Přitom je cizí a je jí čerstvě osmnáct. Vůbec bych se s ní neměl bavit, natož tančit. Jo, ten tanec byla ale píčovina. Pořád na hrudi cítím její ruce a mám pocit, že mě obklopuje její vůně.

„Marku, dáš mi, prosim tě, bundu?“

„Ty už jdeš? Nějak brzo ne?“

„Zítra makám. Dík.“ Vezmu si od Marka, sekuritáka, bundu a vydám se za dívkou v růžovém.

Venku už ji nevidím, tak jdu pomalu směrem k nádraží. Vůbec nevím proč. Nikdy tohle nedělám, ale prostě jdu.

Stejně za to může David. Kdyby mě nepřemluvil, ať jdu do baru. Kdyby mě ten debil nedonutil jít za ní na parket a pak nám nenechal zahrát tu písničku. Je to fakt čurák. To mu ještě vytmavím.

Na jednu stranu ho chápu. Chce, abych se přes to přenesl a dneska si trochu užil. Jenže já už dávno nejsem na sex na jednu noc. Nehledě na to, že jí je teprve osmnáct a působí tak nevině.

Podle toho, jak vystupovala a byla oblečená, bude ještě panna.

Takže jsem se po tom tanci, který se mnou strašně zamával, držel dál.

Jenže pak vyšla ven. Rychle jsem obrátil pozornost k mobilu, ale vnímal jsem každý její pohyb. Myslel jsem, že ji nechám prostě projít, ať už jde kamkoliv. Jenže nenechal.

A tak tu teď jdu sám noční Prahou, a jak nějaký úchyl sleduju mladou holčinu.

Gratuluju, Štěpáne.

Dojdu k nádraží a zastavím se na rohu ulice. Brunetka v růžovém stojí před budovou a sleduje tabuli odjezdů. Asi deset metrů za ní se vynoří nějaký divný chlap. Když se holčina vydá ke dveřím budovy, on se skoro až rozeběhne a chytne ji za ruku. Stáhne si ji k sobě, něco ji řekne a druhou rukou ji zacpe pusou.

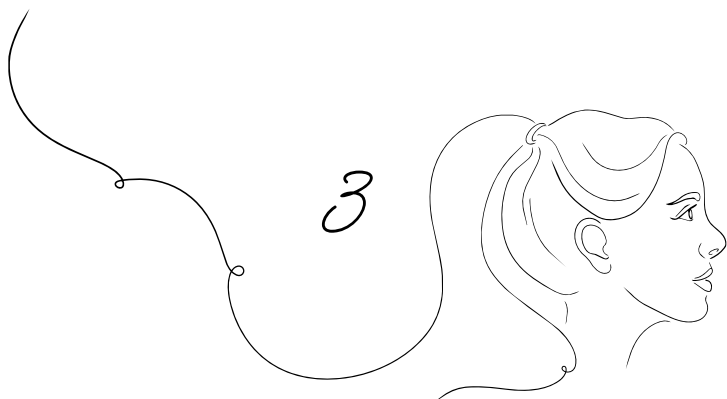
Kurva!

Okamžitě vytáčím služebnu.

„Před budovou Smíchovského nádraží. Osmnáctiletá dívka v ohrožení mužem ve středním věku.“

„Rozumím.“

„Jdu tam,“ řeknu a zavěším.

♪ *Jasmine Thompson - Mad World*

Veronika

„Nazdar, holčičko, co ty takhle tady sama?“ Projede mě celou pohledem od shora až dolů a zase zpátky. „Zepředu vypadáš ještě líp než zezadu.“

Ušklíbne se a olízne si rty. Odporně se usměje, až mu jsou vidět zkažené zuby. *Fuj.*

Trhnu rukou ve snaze se mu vyprostit, ale on si mě přitáhne k sobě a pevně mě sevře. Nestihnu vydat jediný zvuk, než mi dá ruku na pusu a už mě táhne k místu, odkud se vynořil. Jeho ruka je silná a špinavá. Zvedá se mi žaludek.

Musím křičet. Musím upoutat něčí pozornost. Jenže nejsem schopná ničeho. Ono by mě stejně nebylo slyšet přes jeho ruku. Ale už ten fakt, že bych nebyla schopná křičet, mi rozklepe celé tělo.

Co budu dělat?

Můžu ho kopnout? To ho akorát naštvu. Nejsem tak silná, aby ho to výrazně bolelo.

Můžu se mu vyškubnout? Zkusím zavrtět hlavou, ale ani se nehnu. Zvednu ruce, abych ze sebe tu jeho sundala, ale on mi je obě chytí za zápěstí a dá za záda.

„Vyser se na to, holčičko! Teď už jsi moje,“ zavrčí mi do ucha.

Myslím, že budu zvracet.

Před očima se mi mihne obraz, jak si mě opře o most. Pokud budu mít dost štěstí, tak mi neudělá nic víc a třeba si vezme i kondom. Jaká je pravděpodobnost toho všeho?

Do očí se mi derou slzy.

Nesmím si to připouštět.

Musím zůstat uzavřená.

Rychle to skončí a já pak pojedu domů. Začínám být rezignovaná a smířená se svým osudem.

„To nevypadá, že by s vámi šla slečna dobrovolně,“ ozve se za námi povědomý hlas.

Díky bohu! Nejsem tu sama.

Chlap sebou trhne a otočí se i se mnou v sevření. Tam stojí ten tajemný blondák, který má teďka přes tričko černého bombera.

Jo! Nikdy jsem nikoho neviděla radši.

„Co ti je do toho, cucáku! Tohle je moje sestra. Jen se tady trošku ztratila. Zmiz!“ vyštěkne ten chlap, který mě stále pevně drží.

Oči mě štípou, jak se mi znovu zalévají slzami.

Nebudu brečet.

Nebudu brečet.

Ne-bu-du bre-čet.

„Ať mi teda slečna sama řekne, že s vámi chce jít. Pak vás nechám na pokoji. Ale mám takový dojem, že jí vaše ruka brání v mluvení,“ vyzve ho tajemný blondák.

Chlap za mnou se napne. Rozhodně se mu nelíbí, že na něj mluví a překazil mu jeho akci, ať už měl v plánu cokoliv.

„Drž hubu, čuráku!“ křičí mi chlap vedle ucha.

Bože, proč má tu hlavu tak blízko mojí? Je stejně vysoký jako já? To je asi pravděpodobné vysvětlení.

„Co kdybyste slečnu pustil, než zavolám policii.“

Tajemný blondák je naprosto v klidu. Jen tam tak stojí s rukama v kapsách a mluví na toho chlapa.

Zírám na něj zcela vyděšená, ale on se soustředí jen na muže, který mě drží v sevření. Jako kdyby zachraňoval bezmocné holky denně.

Chlap zamumlá něco, čemu nerozumím. Rukou, kterou mě držel za zápěstí, něco vytáhne. Ozve se zvláštní zvuk, který mi připomíná cvaknutí.

Co to je?

Vystřelovací nůž!

Ztuhnu a ani se nehnu. Nesmím se hnout, aby neublížil mě nebo jemu.

„Jestli po ní tak toužíš, tak si jí pod' vzít, čuráku!“

Ted' už snad ani nedýchám. Jak se mohl tak pěkný večer takhle zvrtnout! Tohle je na mě už opravdu dost silný kafe. Přestanu jezdit vlakem. Teda, pokud se z tohohle dostanu živá.

Poprvé jdu do baru a stane se tohle? Proč? Co jsem komu udělala? Na co mě ten chlap chce? Na sex? Tak ať mě znásilní a nechá být. Tohle za to nestojí. Nechci nést vinu za to, že někoho pobodá jen kvůli mně.

Tajemný blondák dá ruce před sebe a začne na chlapa mluvit pomaleji než před tím.

„Rozumím, že jsi nervózní. Ale tímhle si to jen zhoršíš. Pojď to vyřešit jinak.“

Najednou se z vedlejší ulice vynoří modré majáky.

„Hajzle!“ zavrčí chlap vedle mé hlavy.

Prudce mě od sebe odstrčí, což nečekám a zavrávorám dopředu. Tajemný blondák v ten samý moment vykročí, chytí mě a pevně obejmeme.

Jeho objetí je tak konejšivé. Úplně se v něm schovám. Zalije mě neskutečná úleva a začnu vzlykat. Jsem jako malá holka, ale nemůžu si pomoci. Najednou si přijdu v bezpečí, a tak mě moje tělo zradí. Celá se rozklepu a brečím.

„Ššš, už je to dobrý.“ Jednou rukou mě objímá a druhou hladí po vlasech.

Cítím, jak si položí svou hlavu na moji. Obklopuje mě celým svým tělem jako štít, který mě chrání před širým světem.

Zhluboka se nadechnu jeho vůně. Uklidňuje mě to. Proč? „Štěpáne! Kam běžel?“ zavolá někdo. Nevidím kdo, protože mám obličej stále zabořený do jeho hrudi. Štěpán? *Tak se jmenuje?*

On zvedne hlavu a přestane mi hladit vlasy. Najednou mi ten dotyk strašně chybí.

„Támhle,“ ukáže někam rukou, „je to tak minuta. Máte šanci ho chytit. Má černou teplákovku, na mikině nápis Everlast. Bacha, má vystřelovák,“ chrlí ze sebe Štěpán.

Jak to že ví, co měl ten chlap na sobě? Kdyby se ptali mě, nevěděla bych nic. Nevšimla jsem si, jakou barvu mělo jeho oblečení nebo co to bylo za oblečení, natož nějakého nápisu na mikině.

Otočím hlavu a dívám se na dva policisty, kteří běží směrem k místu, kde se předtím chlap vynořil. Zvednu pohled nad sebe a zase se dívám do těch tmavých očí.

„Ahoj,“ zašeptá.

Nejsem schopná slova. Srdce mi bije neskutečnou rychlostí, ale něco mi říká, že už to tak trochu není strachy.

Za to můžou ty jeho oči. Uklidňují mě a s pomocí jeho vůně je to odzbrojující kombinace. Díky němu si přijdu v bezpečí, i když je to pitomost. Je to naprosto cizí člověk. Proč bych se u něho měla cítit v bezpečí? Ale cítím.

Z toho pocitu mě vytrhne mužský hlas, který promluví přímo u nás. Vůbec jsem nezaregistrovala, že k nám někdo přišel, a tak když promluví, trhnu sebou.

„Je někdo z vás zraněný?“ zeptá se.

„Naštěstí ne. Slečna je jen otřesená,“ odpovídá Štěpán, a přitom mi stále hledí do očí.

Přeruším náš oční kontakt a otočím se na muže vedle nás. Je to další policista. Vypadá, že je podobně starý jako Štěpán a kousek za ním je policistka.

Štěpán mě stále pevně drží v objetí. Díky bohu za to, protože mám pocit, že mi nohy úplně neslouží.

„Slečno, já jsem strážmistr Jelínek a tohle je kolegyně strážmistr Malá, jak se jmenujete?“

„Veronika Pokorná,“ špitnu roztřeseným hlasem. Takový hlas jsem u sebe ještě nikdy neslyšela.

„Slečno Pokorná, co je dnes za den?“ zeptá se strážmistr Jelínek.

„Pátek,“ odpovím zmateně. Proč se mě na to ptá?

„Datum?“

To mě zaskočí ještě víc, ale odpovím. „Dvacátého prvního června.“

„Kolik je vám let?“ pokračuje v otázkách.

„Sedmnáct. Teda osmnáct.“ Tázavě si mě prohlédne a pak souhlasně kývne. Nejsou to divné otázky v tuhle chvíli?

„Jste schopná mi říct, co se tady stalo?“ Strnule přikývnu. „Dobře. Přesuneme se k autu, kde sepíšeme předběžnou výpověď. Poručíku Beneši, souhlasíte?“ řekne a podívá se na Štěpána.

„Jistě, strážmistře,“ usměje se na něj.

Poručíku? Takže je to taky policista? Proto byl tak klidný.

Vzhlednu znovu nahoru a on na mě pořád kouká. Najednou mi to dojde. Ještě stále mě objímá.

Ne! Já objímám jeho. Visím na něm jak nějaká přísavka.

Je mi trapně.

Udělám krok vzad a dívám se do země.

Strážmistři Jelínek a Malá se vydají k policejnímu autu a my pomalu za nimi. Štěpán je jeden krok za mnou a ruku mi majetnický drží na bedrech. Jdeme výrazně pomaleji než strážmistři, takže jsme o dost za nimi.

„No... na první rande to byla docela akce, co říkáš?“ zeptá se mě Štěpán.

Podívám se na něj, jestli to myslí vážně. Teď? Za těchto okolností se snaží flirtovat? Ale když se mu zahledím do očí, vidím jen upřímnou starost. Takže se mě snaží spíš rozptýlit.

„Tohle má být tvoje představa prvního rande?“ řeknu rádooby zamyšleně a on se zasměje.

„Není. Ale aspoň už víš, že tě chytím dřív, než spadneš.“ Znovu se zasměje, což mě donutí k úsměvu. Má pěkný, příjemný smích. Trochu mi připomíná tátův.

Táta?

„Kolik je hodin?“ vyhrknu.

„Pár minut po půlnoci,“ odpoví mi klidně Štěpán.

„Musím zavolat našim. Už jsem měla být doma.“ Vyděšeně začnu šátrat po mobilu.

„Dobře, tak volej,“ usměje se Štěpán. „I když, nechceš chvilku počkat, než se rozhodneme, co bude dál?“

„Co bude dál?“ zeptám se zmateně.

„Pane poručíku, slečno, můžete mi říct, co se přesně stalo?“ zeptá se strážmistr Jelínek.

Štěpán přikývne a začne: „Přišel zezadu, chytil ji a pak při rozhovoru se mnou vytáhl nůž. Hlídka jedna je za ním, směr Nádražní ulice.“

Všechno to viděl. Byl celou dobu za mnou. Jak to, že jsem si toho nevšimla?

„A vám nic není? Nezranil vás?“ zeptá se mě policistka.

„Ne... jen... jen mě držel a pak pustil,“ popíšu trhaným hlasem. Vlastně se nic nestalo, tak co dělám?

„Spíš ji vyděsil,“ doplní mě Štěpán.

„Dobře. Potřebujeme vaše jméno a kontakt, slečno,“ řekne policistka a připraví si desky s papíry a tužkou.

„Veronika Pokorná, sedm tři devět osm pět dva čtyři jedna sedm,“ nadiktuju údaje.

„A pak si to sepíšeme na stanici,“ doplní strážmistr Jelínek.

Na stanici? Ne, to ne.

Policistka si všimne mého vyděšeného výrazu. „Teď je na vás, jestli chcete jet hned s námi na služebnu to oficiálně sepsat, nebo to můžeme nechat na zítra. Když byste chtěla třeba přijít s rodiči, je to možné.“

„Já... no... radši zítra, jestli to není problém.“

„Není to problém,“ řekne Štěpán.

„Dobře, takže to necháme na zítra. Ale určitě přijďte. Čím dřív to sepíšeme, tím líp. Od devíti kdykoliv,“ odvěti strážmistr Jelínek klidným hlasem.

„Dobře... přijdu.“

„A vy kolego, sepíšete ústřední záznam o zásahu,“ prohlédne si naši blízkost a lehce se usměje. „Taky zítra. Odvezete slečnu domů? Nebo chcete, abychom vás odvezli k rodičům, slečno?“ Všichni se podívají na mě.

Přijet domů pozdě a k tomu policejním autem? Jo, tak to by bylo dokonale debilní. Takže ne, děkuju. Jenže jet se Štěpánem? Co je menší zlo?

„Samozřejmě ji odvezu, jestli chce?“ Dívá se na mě a čeká na moji reakci. Stejně jako policisti. „Mám auto pár ulic tímhle směrem,“ ukáže k baru, ze které ho jsme před chvílí odešli.

„No... tak jo. Jestli ti to nevadí?“ souhlasím.

Štěpán se na mě usměje.

„Dobře. Tak teď už snad pěkný zbytek večera, slečno Pokorná,“ potřese si se mnou policista rukou. „Poručíku Beneši,“ kývne strážmistr hlavou směrem ke Štěpánovi, spolu s kolegyní nastoupí do policejního auta a rozjedou se směrem, kam předtím běželi ti dva policisti.

„Půjdem?“ zeptá se mě Štěpán.

Místo odpovědi vykročím. Opět ucítím lehký dotyk na bedrech. Většinou mi je nepříjemné, když se mě někdo dotýká, ale dneska ne. Jsem ráda, že si mě drží a je u mě.

Zvláštní. Vlastně ho vůbec neznám, ale ten pocit bezpečí, který mi dává, je pro mě teď jako přístav.

„Jen zavolám našim,“ pronesu stydlivě a začnu vytahovat mobil z kapsy.

„Určitě,“ usměje se.

Nechci rodiče děsit tím incidentem, protože se vlastně nic nestalo a už je to vyřešené. Tak jim to neřeknu. Bude lepší, když jim vše povím osobně. Takže se jen omluvím, že má vlak zpoždění a že dorazím později, protože mě veze kamarád. Při slově kamarád se Štěpán zazubí. Zbytek jim pak povím až doma.

„Poručík?“ zeptám se ho po chvíli ticha.

„Už tomu tak je.“

„Takže jsi taky policista?“

„Jo.“

Měřím si ho pohledem. On ale stále kouká před sebe. Najednou se zastaví a zahledí se mi do očí. Už ne, dneska už ne. Rychle uhnu pohledem do strany.

„Váš kočár, slečno Veroniko,“ řekne a ukáže na modrou Škodu Fabii Monte Carlo. To to auto opravdu neměl daleko.

Otevře mi na straně spolujezdce, abych mohla nasednout. Chytím se dveří a podívám se mu do očí.

„Niko.“

„Co?“ zmateně se na mě podívá.

„Mám radši Niko než Veroniko,“ řeknu a usadím se. Usměje se, zavře za mnou dveře, obejde auto a sedne si na místo řidiče, ale nenastartuje.

„Jsi v pohodě?“ zeptá se mě ustaraně.

Musím se párkrát nadechnout, než jsem schopná mu odpovědět. Sama nevím, jak na tom jsem.

„Jo i ne,“ pronesu nakonec a odvrátím od něj pohled. Nechci se o tom bavit. Chci to v sobě pohřbít, jako většinu špatných věcí, co se mi během života staly.

„Chápu,“ nastartuje a zeptá se: „Kam jedeme?“

„Radotín, ulice U Vápenky,“ řeknu a koukám ven z okýnka.

Bylo rozumné, abych mu dávala svou adresu? Mohla jsem přece říct vedlejší ulici a pak to dojít. No, to už je jedno.

Pomalů se rozjedeme. Kdyby teď začalo pršet, bylo by to jako z filmu. Smutná rozebraná hlavní hrdinka kouká z okna na stékající kapky a k tomu by hrála nějaká tklivá hudba. Ale pršet nezačne, tak alespoň sleduju světla populárních lamp a různých billboardů.

Mám pocit, že mám na obličeji pořád ruku toho chlapa.

„A jaký byl jinak dnešní narozeninový den?“ zeptá se mě po chvilce Štěpán. Jen se na něj udiveně podívám.

„Cože?“

Zasměje se. „Promiň, zní to asi debilně, ale napadlo mě tě přivést na veselejší myšlenky. Vypadáš přepadle. V tom baru si byla tak veselá. Neraď bych, aby ti jeden debil zkazil narozeniny.“

Pomalu mi dochází jeho slova. V baru veselá? Takže mě sledoval, jak se bavím s partou? Sledoval mě, protože se mu líbím, nebo protože je to úchyl a teď si mě veze domů? Byl to celé jeho plán? Proto byl na nádraží? A kdy zavolal tu hlídku?

Pokouší se o mě panický záchvat.

Policista. Je to policista. Veroniko uklidni se!

„Tys mě sledoval?“ zeptám se opatrně.

„Sledoval? To ne,“ zavrtí hlavou. „Párkrát jsem tě zahlídl.“

Jak to že on viděl mě, ale já jeho ne? A to jsem se snažila ho zahlédnout. A to nádraží? To mě musel určitě sledovat. Co by tam jinak dělal, když měl u baru auto? Chtěl jet vlakem, protože pil? Ale nemohl tolik pít, když tečka řídí. Můžu mu věřit, že neřídí opilý?

„Jak to, žeš byl na tom nádraží, když jsi měl auto u baru?“

„Šel jsem za tebou,“ řekne lehce. Takže mě sledoval. Teď je to jasný.

„Proč?“

„Intuice?“

Pohled má upřený na silnici. Nepodívá se na mě.

Vadí mi to. Chci vidět jeho oči, abych mohla odhadnout, co si myslí. Ne že by se mi to předtím podařilo, ale radši mluvím s lidmi z očí do očí.

Nehledě na to, že se mi chce zase brečet. Intuice. Vypadám, jako kdybych si o přepadení říkala?

„Aha. No, tak to jsem měla velkou kliku. Kdybys neposlechl svou ‚intuici‘, byla bych teď znásilněná někde tam pod mostem. Nejspíš. A...“ nedokončím myšlenku, rozklepu se a otočím hlavu k okýnku. Oči se mi zalijí slzami. Co by se stalo, kdyby se tam neobjevil? Kdyby neposlechl svojí intuici a prostě odešel.

„Hej! Klid. Dýcháš? Dýchej. Jsem tady,“ pronese něžně a pohladí mě po rameni.

Při jeho doteku sebou cuknu a on svou ruku okamžitě stáhne. Nechtěla jsem sebou trhnout. Byl to reflex, který mě teď mrzí.

„Už je to dobrý. Za chvíli budeš doma,“ snaží se mě uklidnit, ale marně. Cítím, že se každou chvíli složím. Je mi špatně od žaludku, ale nemůže to být z alkoholu, protože jsem ho tolik nevypila. Je to z celé té situace. Z toho stresu, jak mě držel... a dost. Musím se vzchopit.

Musím se dát dohromady, než přijedu domů. Takhle bych naše jen vyděsila. Štěpán si odkašle a já se na něj podívám se slzami v očích.

„Támhle je taková kouzelná benzínka, která má nejmiň pět druhů čokolád. Co ty na to? Cukr ti udělá líp,“ navrhone lehce vesele.

Zařadí se do pravého pruhu a sjede na benzínku. Zastaví na parkovacím místě za budovou, vystoupí, obejde auto a otevře moje dveře.

„Pojď sem,“ nabídne mi ruku. Zírám na ni a vůbec nechápu, co se děje. Odpoutám se a chytnu se jí. On si mě přitáhne a přitiskne k sobě. Já se zase rozbřečím.

Ach jo.

„Ššš, už to bude dobrý,“ hladí mě po vlasech.

„Promiň,“ zamumlám mu do hrudi mezi vzlyky.

Odtáhne se, chytí mi obličej do dlaní a palci mi utře slzy. To gesto je tak důvěrné. Jeho dlaně jsou velké a teplé. Nechávu se tím dotykem ukonejšit.

„Chci, abys mě teďka poslouchala. Ano?“ Přikývnu. „Chápu, že se ti klepou ruce a hlava ti jede na plný obrátky. To je normální, když člověk zažije něco takového. Ale důležitý je, že to zvládneš. Protože nejsi žádná křehká holka, co se sesype při prvním průšvihy. Viděl jsem, jak ses držela... a to chce sakra odvahy. A víš co? Když se tak na tebe dívám... ty tvoje nádherně zelený oči...“

Na chvíli zavře ty své a zhluboka se nadechne. Mám pocit, že to poslední mi říct nechtěl. Když je ale zase otevře, pokračuje: „Takové zelené oči jsem ještě u nikoho neviděl. Ty by ustály i horší věci. Chci tím říct... že nejsi sama. Že i když je to teď na prd, máš u sebe lidi, co tě nenechají spadnout. A já teď mezi ně patřím. Takže se vykašli na toho

hajzla. Nedovol mu, aby tě tenhle zážitek ovlivnil do budoucna. Ano?“

Celou dobu mi drží obličej v dlaních. Koukáme si do očí a na malý kratičkový moment mám pocit, že všechno ostatní přestalo existovat. Že všechno bude v pořádku. Já budu v pořádku a nerozsypu se na milion kousků.

Štěpán je lehce předkloněný, naše obličeje jsou jen pár centimetrů od sebe. V jeho očích vidím respekt a obdiv.

Jak?

Jak se na mě může takhle dívat, když se vůbec neznáme?

Jak může tvrdit, že jsem silná, když mě nezná?

„Dobře,“ vypravím ze sebe a přestanu vzlykat. Položím si hlavu na jeho hrud' a on si mě k sobě přivine.

„Děkuju,“ zašeptám mu do hrudi a jeho ruka mě pohladí po vlasech. „Děkuju, že jsi šel za mnou na nádraží. Nevím, jak by to bez tebe dopadlo,“ začnu znovu natahovat.

„Ššš, vůbec na to nemysli. Byl jsem tam, a to je hlavní,“ hladí mě po vlasech. Dlouhou chvíli tak stojíme a já se nechávám jeho dotekem konejšit.

„Musím si odskočit,“ řeknu jeho hrudi.

On mě beze slova chytne za ruku a vede mě na benzínku. Vevnitř pustím jeho ruku a zamířím k toaletám. Otevřu těžké dveře a stoupnu si před umyvadlo se špinavým zrcadlem.

Bože, mám rozmazanou řasenku i linky. Vypadám jako strašidlo. Jak jsem si jen mohla myslet, že se mu líbím?

Omyju si obličej nejprve studenou vodou, abych se uklidnila a pak teplou. Musím ze sebe smýt pach ruky toho chlapa. Cítím ji, jako kdybych ji tam pořád měla. Navalí se mi. Rychle se otočím k záchodové míse a zvrátím obsah žaludku.

Dojdu zpátky k umyvadlu a vypláchnu si pusu. Namydlím si ruce i obličej. Mýdlo smrdí dezinfekcí a štípe. Normálně by mi to vadilo, ale teď to uvítám. Hlavně ať mě to zbaví toho pocitu.

Osuším si obličej a podívám se na sebe. Rozhodně pěkná nejsem. Mám opuchlé oči od pláče a teď i červenou plet od agresivního mýdla.

Když vyjdu z toalety, Štěpán stojí opřený o stěnu. V ruce drží dvě věci. U jedné mi je jasné, že to je kola, ale druhou nepoznám. Vykročí ke mně a podává mi čokoládovou tyčinku s pitím. Usměju se, protože tuhle mám fakt ráda. Jak to, že jsem ji předtím nepoznala? A kola se hodí na můj žaludek. Slyšel mě zvracet? Proboha, snad ne. Nemohlo to být slyšet, ne?

Rovnou si usrкну té chladné tekutiny. Její chuť a bublinky zaženou tu pachut' v puse a trochu mi uklidní žaludek. Štěpán mě chytne za ruku a vycházíme společně z budovy. Jdeme zpátky k autu. Když chci nastoupit, zarazí mě.

„Nejdřív to sněz. Potřebuješ do sebe dostat cukr.“ Usměje se na mě, opře se o auto a pozoruje mě.

Ukážu na něj prstem. „Jestli na mě budeš takhle zírat, tak jíst rozhodně nebudu.“ Založím si vzdorovitě ruce na prsou.

„Dobře,“ řekne, ale neodvrátí ode mě pohled. Chvilí probíhá oční souboj. Ale co, stejně na ni mám chuť. Rozbalím si čokoládovou tyčinku a zakousnu se do ní. Výhrůžně přimhouřím oči a on se rozesměje. Jeho smích je něco tak nakažlivého, že se málem začnu smát taky, i když mi do smíchu vůbec není.

Zvedne se a otevře mi dveře, nasednu a než obejde auto, už mám čokoládovou tyčinku snědenou. Posadí se na místo řidiče a podívá se na mě. „Tak jedeme, ať už si můžeš doma v klidu odpočinout.“

Usměju se na něj. Cukr mi fakt udělal líp. Nebo to bylo jeho objetí?

Za pár minut jsme v naší ulici. Zastaví a s jeho pomocí vystoupím. Nepotřebuju ji, ale strašně moc toužím po jeho doteku, že ji přijmu. Jdeme k brance a držíme se za ruce.

„Děkuju za všechno,“ chytnu kliku od vrátek. Druhou rukou se stále držíme.

„Uvidím tě ještě?“ zeptá se mě s naléhavostí v hlase. Palcem mě hladí po hřbetu ruky. Podívám se na naše propletené prsty a chvílku pozoruju pohyb jeho palce.

„Budeš zítra u výpovědi?“ zeptám se.

„Budu.“ Usměje se na mě.

„Tak ahoj zítra.“ Oplatím mu úsměv.

„Ahoj zítra,“ řekne potichu.

Pustím jeho ruku, i když se mi strašně moc nechce. Otevřu vrátka a jdu pomalu k domu. Cítím jeho pohled, ale nechci se ohlížet. Nebudu se otáčet. Ať si tam klidně stojí, jak dlouho chce.

U vchodových dveří to už ale nevydržím a ohlédnu se. Stále stojí u vrátek a pozoruje mě. Zajímalo by mě, co se mu honí hlavou. Z této vzdálenosti už mu nedokážu číst v obličeji. Ne že by se mi to předtím, když jsem byla blíž, nějak vedlo.

Zamává mi, tak mu taky zamávám a zmizím za domovními dveřmi.

🎵 *Lindsey Stirling feat. Lizzy Hale - Shatter Me*

Štěpán

Když se za Nikou zavřou dveře, najednou přestane působit adrenalin a padne na mě únava. Vydám se k autu, nasednu na místo řidiče a promnu si rukama obličej.

Bože! To byl dneska den.

Stále mám Niky výraz před očima. Jak se na mě dívala, jak se ke mně choulila.

Když jsem ji spatřil u baru, věděl jsem, že bude zajímavá. Vypadala tak nevině. Ale nenapadlo by mě, že mě tak očaruje.

Nádech a výdech. Pomalu se rozjedu zpátky na Smíchov.

Jsem tak unavený.

Ráno jsem se vrátil z noční pohotovosti a moc jsem toho nenaspal.

S úlevou si oddychnu, když zaparkuju v ulici poblíž mého bytu a od postele mě dělí už jen dlouhé schodiště do pátého patra.

Každý schod je jako utrpení. Mám tak ztěžklé nohy. Takhle unavený jsem snad ještě nebyl.

Za chvíli budou dvě hodiny ráno a za čtyři a půl hodiny vstávám do práce.

Když vejdu do bytu, ztuhnu. Pořád jsem si nezvykl na tu prázdnotu.

Odložím klíče do misky a dám boty do poloprázdného botníku. Jediné, co mi *ji* v bytě připomíná, je její obrovská kytky s velkými listy v obývací u okna. Asi *ji* tu nechala, protože *ji* neunesla.

Poprvé, když přijdu domů, na *ni* nechci myslet. Vzpomínky na *ni* mě obtěžují. Konečně se cítím dobře a za to vděčím Nice.

Zamířím rovnou do koupelny. Nechám odtéct studenou vodu a vlezu přímo do vařící. Musím se dát dohromady. Prostě je pryč a já se s tím musím už smířit.

Poprvé od té doby jsem na *ni* aspoň chvíli nemyslel, a dokonce jsem byl i šťastný. A tak to kruci má být. Už bylo dost temna.

Když si mydlím vlasy, znovu vidím ty Ničiny krásné dlouhé vlasy. Dole začínám pociťovat erekci. Jsem ale příliš unavený, než abych dal průchod fantaziím.

Vylezu ze sprchy a čistím si zuby. Zrcadlo je zamlžené, tak ho otřu. Mám šílený kruhy pod očima, jak už jsem se několik nocí pořádně nevyspal.

Co by se stalo, kdybych neposlechl svoje instinkty? Co všechno by Nice ten parchant udělal? Pomohl by jí někdo? A kdo? Nikdo tam nebyl. Co kdyby *ji* zabil?

Promnu si rukou obličej a vidím ty tmavě zelené oči, jak se na mě zbožně dívají. Jsou tak plné života. Najednou pohasnou a já *ji* vidím mrtvou. Stejně jako tu dívku, která se nedávno objevila na břehu Vltavy.

Dost!

Takové myšlenky si zakážu.

Jdu do ložnice, vezmu si boxerky a svalím se na postel. Jsem tak unavený, že nejspíš ani neusnu. To je snad vtip!

Vezmu mobil a na Facebooku zkusím najít Niky profil. Jaké bylo její celé jméno? Veronika... Pokorná.

Je soukromý, takže vidím pouze profilovou a úvodní fotku.

Profilová fotka je momentka, kde stojí u nějakého křoví, vlasy má rozpuštěné, na sobě růžově pruhované triko a šíleně krásný úsměv. Zřejmě má ráda růžovou.

Že to je momentka jsem poznal, protože ten úsměv je upřímný. Na koho se asi smála? Určitě má přítele.

Prokliknu se na její Instagram a k její smůle je taky soukromý. Kdo má v dnešní době soukromý Instagram? Na druhou stranu musím uznat, že to je dobře. Není bezpečné o sobě veřejně sdílet informace.

Prohlíží si ona teď moje profily? Jasně že prohlíží. Rychle zkontroluju Instagramový, ale všechny fotky s ní jsem už smazal v rámci vyrovnávání se s jejím odchodem.

Odložím mobil a zkusím usnout.

Budí mě budík, takže jsem asi usnul. Aspoň trocha spánku. Jako zombík vylezu z postele, dám si snídani, udělám si svačinku a vyrazím do práce. Chodím pěšky, protože je to pár ulic. Dneska to bude dlouhý den. Ostatně jako celý minulý týden.

Ráno mám rád. Ať už jsem chodil z noční, nebo na denní. Většinou bývá ještě chladno po noci a všechno je tak tiché. Ano, i na Smíchově najdete tichou hodinku, a to bývá právě pátá ranní. Chlastací lidi jsou už doma a pracující teprve snídají.

Teď už chodím později, od povýšení mám konečně pravidelnější pracovní dobu. Když nepočítám pohotovosti, o kterých se většinou něco děje. Lidi jsou prostě strašní.

V práci zasednu ke stolu. Všichni jsme v jedné místnosti, kde je hromada pracovních ploch oddělených přepážkami. Přijdu si jak v kanceláři na začátku Matrixu. Dobře, trochu přeháním, protože tady má místo jen sedm lidí. Ale i tak. Sóló kancelář je vysněný luxus, kterého se nám nedostává. Ještě k tomu je místnost oddělena od chodby skleněnou stěnou. Takže nulové soukromí.

Mám před sebou dlouhý nudný den papírování. Pak mi ale dojde, že sem dneska přijde Nika vypovídat. Hned se mi zlepší nálada a bezděky se usměju.

Jak na mě může mít jeden člověk takový vliv? Oprava. Jedno mladé děvče. Kdy asi přijde?

Poslední půl hodinu myslím jen na to, až se s Nikou uvidím. Ach jo. Co to je? Copak jsem nějaký školák, co se zaláskuje hned po prvním setkání? Nejsem na to už starý?

„Dáme oběd?“ zeptá se mě David.

Nemůžu odejít. Co když budu na obědě a ona zrovna přijde? Pak bychom se minuli. To nemůžu dopustit.

„Nemám hlad,“ zavrčím a stále se snažím soustředit na vyplňování papírů. Nebo to alespoň předstírám, protože v mojí hlavě je jen jedna hnědovlasá dívka se zelenýma očima.

„Musíš jíst,“ odvětlí David.

„Mám tady bagetu,“ máchnu rukou k tašce, kde je bageta, kterou jsem si ráno připravil.

Poslední dobou mě nebaví ani vařit, tak to řeším přesně takhle. Namažu si bagetu nebo jiné pečivo domácí lučinou, dám si tam šunku, sýr a nějaký salát. Někdy i vajíčka nebo třeba olivy. Prostě aby to bylo dobrý, ale ne moc pracný.

„Fajn, tak se jí udat,“ pronese pobaveně David a jde pryč.

Když se nedokážu soustředit na práci, alespoň si odskočím. Protáhnu tím tělo a třeba mi ta práce pak půjde líp.

Vyjdu na chodbu a první co spatřím, je Nika. Tedy spíše její krásný dlouhý vlasy, protože sedí zády ke mně. Je otočená čelem k nějaké ženě a muži. Věkově by odpovídali na její rodiče.

Jasně že přišla s rodiči, vždyť jí bylo včera osmnáct. Nachází se v období, kdy se z dítěte stává dospělou. I když podle toho, že se včera nezpila pod obraz a zachovala si klidnou hlavu i v tak hrozně situaci, to vypovídá spíše o tom, že dospělá už je.

Vlastně jsem při tom všem úplně zapomněl, že jí je „jen“ osmnáct. Sakra. Je tak mladounká.

Ještě si nevšimla, že jsem vyšel. Vlasy má rozpuštěné a sahají jí až k bokům. Když se zhluboka nadechnu, lehce cítím její mandlový šampón. Odolávám nutkání se jich

dotknout. Na sobě má džíny s volnou fialovou mikinou a ty samé bílé tenisky, které měla i včera.

„Vážně jste se mnou nemuseli chodit. Jen jim zopakuju, co se včera stalo a půjdu zase domů,“ snaží se přesvědčit rodiče.

„Tohle už jsme řešili v autě, Niko. Chápeme, že to zvládneš sama, ale jsme tvoji rodiče a včera se stalo něco moc špatného. Měli bychom tady pro tebe být minimálně jako opora. Nehledě na to, že jsi naše holčička, kterou nějaký zas...“

„Kar, klid. Dýchej,“ přeruší Ničin táta její mamku, než se může začít rozčilovat. V tu chvíli mě zpozorují a upřou na mě pohled. Jasně, vypadám totiž jak nějaký úchylák, co poslouchá cizí rozhovory. Nika se otočí.

„Ahoj,“ vypravím ze sebe a zahledím se jí do očí.

Do prdele. Ty její krásný oči. Mám pocit, že obsahují celý svět. Koutky úst se mi samovolně zvednou do úsměvu. Jsem znovu ohromen, jako bych je viděl úplně poprvé.

„Ahoj,“ odpoví mi. Chvilku na sebe hledíme, než mi dojde, že nejsme sami. Její táta si odkašle, a tak přesunu pohled k němu.

„Dobrý den, pane Pokorný, já jsem poručík Štěpán Beneš,“ natáhnu k němu ruku. „Včera jsem byl u toho incidentu.“

Ničin táta mi potřese rukou. Je zhruba stejně vysoký jako já, což je s mými dvěma metry co říct. Jeho stisk je silný, ale ne přehnaně. Na sobě má džíny, červené seprané triko a hnědou koženou bundu, na které je vidět, že už zažila lepší časy. Jeho oči jsou vřelé, ale ostražitě.

„Dobrý den, Martin Pokorný, tohle je moje žena, Karolína Pokorná,“ představí mi Ničinu mamku a ta mi podá ruku.

Paní Pokorná je sice jen o trochu vyšší než Nika, ale nepůsobí tak malince a drobounce jako ona. Má černé kudrnaté vlasy po ramena, letní květované šaty a džínovou bundu. Vypadá elegantně, ale zároveň ležérně.

Ani jeden z rodičů nemá Ničiny zelené oči. Asi je bude mít po nějakém prarodiči. Vlasy má rozhodně po tátovi, ale ústa a nos jsou od matky.

Cože? Proč si toho jako všímám?

„Dobrý den, takže vy jste ten muž, který včera pomohl naší dceři?“ zeptá se mile paní Pokorná. Její oči jsou ale podezřivé. Měří si mě ostražitě pohledem, jako kdybych mohl za to, že jejich dceru napadl ten ubožák.

Líbí se mi.

„Ano. Shodou okolností jsem tam byl a mohl jsem pomoci,“ pronesu s nejvřelejším úsměvem, jaký jsem schopen vytvořit.

„Děkujeme,“ řekne pan Pokorný, ale slyším v jeho hlase ostražitosť.

Rozumím tomu. Jsou trochu vystresovaní, což je vzhledem k okolnostem naprosto normální.

V tom se otevřou dveře výslechové místnosti a vyjde strážmistr Jelínek.

„Slečna Pokorná?“ zeptá se směrem k Nice.

„Ano,“ kývne Nika na souhlas.

„Dobrý den. Rád vás vidím. Tak jdeme si zapsat vaši výpověď?“ natáhne ruku směrem k Nice. „Vy jste rodiče?“ otočí se na pana a paní Pokorné.

„Ano.“

„Já jsem strážmistr Jelínek,“ představí se a potřese si nimi rukou. „Chcete, aby šli s vámi dovnitř?“

Pan Pokorný chytí manželku jednou rukou kolem ramen a druhou položí dceři na rameno. Je to jasné gesto, že tu jsou spolu a ať ho ani nenapadne je rozdělovat.

Strážmistr Jelínek na sobě nedá znát žádnou emoci a podívá se na Niku.

Vidím, jak je Nika v rozpacích. Jaký má asi vztah s rodiči? Všiml jsem si, že jsou ochranitelští, ale zároveň mi před nimi nepříjde vystrašená. Spíš se mi zdá znepokojená, jako kdyby se bála, že je zklame. Podívá se mi do očí a pak hned na Jelínka.

„Ano, proto se mnou přišli,“ odpoví nakonec rozhodně.

„Dobře, tak pojdte dál,“ vyzve je strážmistr a otočí se ve dveřích. Nika s rodiči vstoupí dovnitř a zabouchnou se za nimi dveře.

Mám tu čekat? A na co? Vždyť je tu s rodiči. Určitě pak pojedou rovnou domů. A kdyby nejela, tak co bych dělal? Stejně mi zbývá pár hodin práce.

Vrátím se tedy ke svému stolu a vrhnu se zase do papírování. Což zvládnou asi tak pět minut, než vytáhnou mobil, na Facebooku najdu její profil a koukám na její fotku.

Bože, jsem jak malý kluk.

„Není trochu mladá?“ ozve se za mým ramenem Davidův hlas. Trhnu sebou a odložím ho. Nejsem rád, že koukám na její fotku a k tomu mě ještě přistihne David. Super.

„Počkej, není to ta čerstvá osmnáctka z baru? Proto ses včera tak vypařil? Vypařil ses s ní?“ vysmívá se mi.

Podrážděně se nadechnu a při výdechu odpovím: „Ne.“

„Jaká byla?“ zeptá se pobaveně. Moc dobře ví, že bych do toho nešel. Proto si ze mě včera utahoval a neustále mi ji předhazoval, aniž by tušil, jaký dopad do bude mít.

„Debile,“ pronesu s klidem.

„Co je? Byla hrozná?“ pokračuje v pokusu mě naštvat.

„Vážně? To je to jediný, co tě zajímá?“ zeptám se nevěřícně. I když vlastně nevím proč. Zním ho celý život, tak proč se divím?

„Takže jsi s ní nespál? Co jsi s ní dělal?“

„Neodešel jsem s ní.“ Prakticky je to pravda. Když vyšla ven, já už tam byl a pak jsem šel za ní, ne s ní.

„Proč teda tady slintáš nad její fotkou?“ vysmívá se mi.

„Neslintám. Jenom...“ v tu chvíli se otevřou dveře výslechové místnosti.

Až teď jsem si uvědomil, že na ně mám ze svého místa přímý výhled. David se otočí směrem, kterým se dívám akorát ve chvíli, kdy Nika vyjde v doprovodu svých rodičů a rozpačitě se začne rozhlížet.

„No to mě poser. Co tady dělá?“ David se otočí směrem ke mně, tím mi zastíní výhled, a očekává vysvětlení.

„Ale, včera byl takovej jeden incident.“ Pozvedne tážavě obočí, a tak pokračuju. „Ohrožoval ji nějaký debil a já zavolal hlídku. Takže teď musíme oba vypovídat. Znáš to. Papíry a tak,“ pokrčím ramena.

„Hezký. A to se stalo v baru? Že jsem si ničeho nevšiml,“ měří si mě pohledem.

„Stalo se to na nádraží,“ řeknu lhostejně.

„A jak to, že si TY byl na nádraží a s NÍ? Já myslel, že si s ní neodešel?!“ přimhouří oči a celého mě tím pohledem přejede. Ztrápeně si oddechnu.

„Když odcházela, tak jsem ji sledoval. Nelíbilo se mi, že jde sama v noci po Praze. Stačí?!“

„Proč?“ udiveně na mě kouká. „Máš nějaký superhrdinský komplex, o kterým nevím?“ povytáhne obočí a významně se na mě dívá.

Protočím oči. „Nevim. Prostě instinkty. Ale ve finále to bylo dobře.“

„Jak se jmenuje?“

„Veronika, zkráceně Nika,“ tetelím se jak blbeček.

David se zamračí. „Tobě se líbí. Jakože líbí, ne že ji chceš jen píchat. Co o ní víš?“

„Ty vole! Seš snad moje máma?!“ To je mu podobný. Debilní výsledky a moralizování. Je pravda, že o ní vlastně moc nevím. Ale co se dá zjistit za jeden večer? Prakticky jen za jednu cestu autem?

Jediný, co vím je, že ji od včera nedokážu vyhnat z hlavy.

„Uuu, Štěpáne,“ podívá se na mě se ztrápeným výrazem. „Myslim si, že si prostě rozhozený a snažíš se zaplnit její místo. Vyser se na to, kámo. Pokud ji nechceš jen ojet. Což bych vzhledem k věku nedoporučoval, ale to je tvoje rozhodnutí. Pokud ovšem uvažuješ o vztahu, tak jsem těžce proti. Za první, je jí čerstvých osmáct a i kdyby jí bylo třicet, právě si dostal kopačky. Což je moje za druhý.“

„Tohle byl ten nejdelší monolog, co jsem od tebe kdy slyšel. Díky za tvoje povzbuzující slova. Už se cítím daleko líp,“ pronesu ironicky.

„Ale fakt, kámo. Chápu, že je šukatelná, ale tohleto zavání dětským pláčem.“ Soucitně se na mě podívá.

„Nechci ji šukat...“ začnu se bránit.

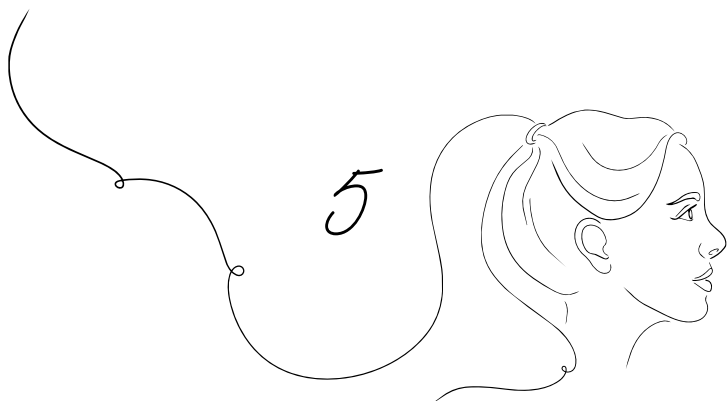
„V kolika polohách sis ji už představil?“ přeruší mě.

Ve všech.

„O tomhle se s tebou bavit nebudu.“ Podívám se směrem k výslechové místnosti, ale nikdo tam není. Zřejmě už odešli. Zmocní se mě najednou panika. Co když už ji nikdy neuvidím?

„Hned jsem zpátky,“ oznámím Davidovi a rozeběhnu se směrem ven ze služebny.

„Ty seš marnej, kámo!“ křičí za mnou, ale já mu jen ukážu prostředníček.

♪ Miley Cyrus - Plastic Hearts

Veronika

S rodiči vyjdeme před policejní stanicí. Díky bohu se do výpovědi nezapojovali. Bála jsem se, aby se nezačali víc vyptávat. Sice jsem neudělala nic, co by jim mohlo vadit, ale bylo by mi nepříjemné na jejich otázky odpovídat. Když se vyptával strážmistr, tak mi to bylo jedno.

Překvapilo mě, že to trvalo jen chvíli. Měla jsem obavy, abychom tam nebyli zbytečně dlouho. Mamka si kvůli tomu vzala volno. Nechápu proč. Zvládla bych to sama, nebo by se mnou mohl jet jen táta, ne?

Když jsme vyšli z výslechové místnosti, myslela jsem, že tam Štěpán bude čekat, ale nečekal. Proč by taky, že jo? Cítila jsem bodnutí u srdce, což mě zaskočilo. Proč mi bylo tak líto, že tam na mě nepočkal?

Měl uniformu, takže je asi ve službě. Možná chtěl počkat, ale nemohl. Třeba ho odvolali nebo musel někam jet.

Co na tom záleží. Teďka odjedu a už ho nikdy neuvidím. I když znám jeho jméno a samozřejmě jsem si včera hned vyhledala jeho Facebook a Instagram, ale nemůžu mu napsat jako první. Myslel by si, že jsem stíhačka.

Takže pokud teď odejdu a on nebude mít tendenci mi napsat, už se nikdy neuvidíme. Ale mohla bych ho třeba jen začít sledovat na Instagramu, ne? To trapný nebude, protože to normálně lidi dělají. I úplně cizí lidi tě začnou bezdůvodně sledovat.

Musím to všechno probrat s Hanou, jinak se zblázním. Ona mi bude schopná pomoc utřídit si myšlenky. Hlavně má s kluky zkušenosti.

„Ráda bych skočila s Hanou na kafe. Nevadilo by vám to?“ zeptám se rodičů, kteří už krácejí k autu. Oba se na sebe podívají.

„A jsi v pohodě?“ zeptá se starostlivě máma.

„Jo jsem,“ zalžu. I když to není zas tak velká lež. Včerejší incident mě nerozhodil tak moc. „Včera jsem byla trochu otrěsená, ale dneska jsem v pohodě. Ráda bych fungovala normálně dál,“ usměju se na ně.

„Dobře. Budeme tě čekat k večeři. Budu dělat žampiónové rizoto,“ pronese mamka a otáčí se zpátky k autu. Táta přijde ke mně, obejmeme mě a políbí na čelo.

„Kdyby cokoliv, tak volej. Máme tě rádi, Beruško.“ Vydá se zpátky k autu a nastoupí na místo spolujezdce.

To je divný. Když jsme jeli sem, taky řídila mamka. Normálně vždycky řídí táta. Ale třeba nechce řídit, když zítra vyrazí s kamionem. Zamávám jim a vylovím mobil ze zadní kapsy kalhot.

Začnu psát zprávu Haně, periferně mě ale zaujme pohyb. Zvednu hlavu a vidím, jak Štěpán vybíhá z policejní stanice. Srdce se mi rozbuší. Neodjel. Je pořád tady.

Rychle se rozhlíží. Když mě spatří, oba strneme a hledíme si do očí. Pomalu přichází ke mně.

„Doufal jsem, že tě ještě zastihnu, ale už jsem nepřemýšlel nad tím, co ti vlastně řeknu,“ přizná v rozpacích, když dojde až ke mně a zastaví se na vzdálenost dvou kroků. Rukou si mne zátylek.

Je tak roztomilý. Musím se tomu usmát. Vlasý má od běhu rozcuchané.

„Aha,“ usměju se pobaveně. Stále si hledíme do očí.

„Sluší ti to,“ řekne mi a celou si mě prohlédne.

Sluší? Vždyť jsem se vůbec nesnažila. Po včerejšku jsem na sebe nechtěla moc poutat pozornost. Zakryla jsem se, co nejvíc to šlo vzhledem k počasí.

„Děkuju,“ odpovím mu nesměle. „Tobě taky. Sice nemám slabost pro uniformy, ale tobě celkem sluší,“ dodám rádoby znuděným tónem.

Uniformy opravdu nemám ráda. Jeho ale vypadá skvěle, jako kdyby mu byla ušitá na míru. Možná je. Má na sobě černé kalhoty a černé policejní triko. Doputuju pohledem zpátky k jeho očím a on se zasměje.

„Rád bych tě někam pozval. Šla bys na večeři? Kávu? Pozdní oběd?“ Usmívá se. Strašně pěkně se usmívá. Pozval mě. Líbím se mu.

„Právě jsem se chtěla zastavit za kamarádkou,“ slyším se říkat a překvapím tím sebe i jeho.

Cože? Proč ho odmítám?

Evidentně se aktivoval můj paranoidní reflex a automaticky jsem ho odmítla, stejně jako každého doposud.

V jeho očích se mihne zklamání, ale jen na zlomek vteřiny. Nepozornému divákovi by tento malý detail utekl, ale mě ne. Úsměv mu pomalu mizí. Už se nadechuje, že něco řekne, ale já ho nenechám. Musím tu situaci zachránit.

„Tak ve čtyři v kavárně *Ty Krávo!*?“ vyhrknu skoro až zoufale. Vůbec nevím, co mě to napadlo. Je v práci, nevím, v kolik končí a jestli vůbec ví, kde ta kavárna je.

Po těch slovech, se jeho oči neskutečně rozzáří. Vroucně se na mě usměje. *Ach ten jeho úsměv.*

Zírám mu na pus. Jeho rty jsou tak plné. Jak asi líbá? Něžně, lehce nebo dychtivě. Olíznu si ty svoje a skousnu spodní ret. Posunu pohled výš, k jeho očím, kde vidím pobavení.

Kruci. Všiml si, že mu zírám na pus. Udělá krok ke mně, zvedne ruku a pohladí mě po tváři. Pomalu mrknu a snažím se zpracovat tuhle situaci. Celým tělem mi projede mráz.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Křehká odvaha.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.